

GÉCZI JÁNOS (1954) Balatonalmádi

GÉCZI JÁNOS

A pusztítás

Tizenöt után érkezem a térre,
 ahol a bronz Vörösmarty áll. Az
 özönvíz elpépesíti azt, ami könyv,
 alapjait fölszámoló papírköteget,
 és elolvastja, száj az édes szavakat,
 a sok köteg verset. Nincs blúz, szoknya, nadrág,
 zokni, cipő, haj se szárazon. Írók, s akik őket
 írókká avatták, állnak bénultan a zivatarban,
 inkább a fák és ereszek, eresztékek alatt, mintsem
 a fák között vagy a szabadban. Tizenöt tízre
 fejeződikbe a pusztítás.

A vízpart

A part – két szikla és a sziklaköz –
 körbefoly, látszik, hol a kéz és
 hol a száj az űrben, majd a szőrszálak,
 ráncok rajzolódnak meg, a sebhely is
 a boka felett, a bőr vékonyán.
 Életszerűvé válni, céljával
 megneveződni az emberlétnek.
 Halványul, ami körülír, veszejt
 a konkrétságot. A valóságosság
 miként veszi fel az alakját
 a kockadobás nyomán a valóságnak?

Mindezen túl nem tud semmit. Gyöngé,
 hunyorgó és rossz igeidőben
 felbiceg a teraszra. Gazdává
 válik az idő egy időre. A test
 és a beszéd is, amelyek együtt
 szemet adnak a látáshoz, nyelvet
 csúsztatnak a beszédhez a szájba.
 A terasz kockás, azaz négyzetrácsos.

Az elmondható

Diocletianus érkezik velem, megépíti a várost,
 amelynek a karja, bár védbástyát tart, a tengerbe lóg,
 s nem több néhány percnél, ami a birtokába kerül az időből.
 Tevekaraván, a kalifa ajándéka poroszkál keresztül Európán.
 Óbégatás épít hidat a folyó felett,
 s reggelre madrigállá írja át ívét a dalnok.
 A falvat augusztus látvája önti el.
 Rabokat hurcolnak magukkal a szerb hajók,
 hiába hoznak helyettük török rózsát.
 Elmondhatóvá válni vágyik egyszer minden,
 vagy ha nem azzá, mauzóleummá Larnakában.

Sok tér és sok idő keveredésében
 az a cselekmény nem válik valóra, amelynek
 tulajdona vagyok. Nem futok egyetlen úton,
 nem lesz belőlem egytömbű história.

Nyakamba hull két viaskodó darázs
 a pinea gejzíréből,
 hevernek velem a papíron.

Hőség

a hőségtől megnyílt két kőlapon
 gyökérfirkák és féregjáratok
 árnyékujjával egy szál sóvirág mutatja
 a silabizálásban meddig jutott

ez a nap a fény jégverése
 érthető a pondró maradéka
 ahogyan ékezetet tűz a repedésre
 ez már a semmi beszéde

•

a víz és az ég nem csupán egymást
 a parton heverő helyét is nézik
 a kék siktükrök a nagyjelenetet
 újra és újra figyelmesen
 magukba fogadják majd átadják
 egymásnak s ismét visszaidézik

•

nincs sem vesztes sem győztes
 mérkőzik egymással a két tekintet
 zsákmányát falja
 a mindenség-szemű petymeg

Kék majmok

Addig tartott az életünk,
 ameddig éltek kék majmokat festő népek.
 Azóta minket kizárólag a piktorok
 és egyéb teremtő auktorok képesek elgondolni,
 ekként lehetséges valósággá válnunk.
 Attól fogva, hogy szökőár jött,
 s lemetszették egymásról,
 miként termést a termő ágról,
 a felső és az alsó birodalmat,
 az istenekről nincs tudomásunk.